

Skeudenn : **Félix Ziem** (tro 1850-1860).

TESTENN 5/5

Lennet get
Glenn Gouthe

Da selaou àr
www.tidouaralre.com

Gronnet int bremañ gant skeud ar gwez bras. Ar roue a gerzh war roudoù ar spiour. Fiziout a ra en e gleze, a skoas, gwechall, meur a daol kaer. A ! Mar dihun Tristan, dre zarvoud, e chomo unan anezhañ war an dachenn, Doue hepken a oar pehini !

A-benn ur pennad mat a hent e hiboud ar c’hoadour :

« Degouezhet omp, koulz lavarout ! »

Kregiñ a ra e stleug ar roue, evit ma tiskenno aesoc’h diouzh e varc’h, hag e skoulm al lêrennoù ouzh kefig un avalenn ouez. Kerzhout a reont c’hoazh un tammig, hogen, tizhet ganto ul lec’h dizolo skleri-jennet gant an heol, setu ma spurmantont, a-daol-trumm, al logellig gronnet a vleunioù.

Ar roue a zigraf e vantell hag en he stlep pell dioutañ. Pegen brav ha nerzhus eo chomet e gorf. Kregiñ a ra en e gleze hag e tou adarre en e galon e fell dezhañ mervel ma n’o lazh ket.

Kerzhout a ra ar c’hoadour war e seulioù ; Marc’h, avat, e vount didrouz war e giz hag a ro urzh dezhañ da bellaat. E-unan-penn gant e gleze, ez aio tre e-barzh al logell. Sevel a ra e vrec’h ; lintañ a ra al laonenn. A ! Nag ur c’hañv e vo mar darc’haou an taol !...

Met , d’an ampoent, setu ma verz, en ur serr-lagad, n’eo ket unanet o diweuz : ar c’hleze noazh a zisparti o c’horfoù a spurmant ivez.

« Doue ! a soñj Marc’h, petra ‘welan amañ ? Daoust hag em eus

ar gwir d'ò lazhañ ? P'ò dije en em garet en un doae kablus n'ò dije ket lakaet ar c'hleze noazh-mañ etrezo evel m'ò difenn outo o-unan. Gouzout a ra an holl e tav ul laonenn, astennet a-zevri-kaer etre daou zen yaouank, kement hag un test a garantez glan ha dinammm. Hag ouzhpenn-se, p'ò dije pec'het a-grevret, abaoe keit-all ma vevont er c'hoad-mañ, daoust hag e c'helljent disuizhiñ ken sioul ha ken digas an eil e-kichen egile, evel pa vefent breur ha c'hoar ? »

Kilañ a ra.

« Pa zihunfen ar c'houker-mañ, ha pa zeufe unan ac'hanomp bout lazhet, e vefe komzet hir-amzer diwarbenn ar muntr-se evit hor brasañ mezh. Ha neoazh, e karfen diskuliañ dezhe ez on kouezhet war o c'huziadell ha n'en deus ket fellet din o lazhañ. »

An heol, o treuziñ skourroù al logellig, a entane dremm ar vaouez yaouank. Ar roue a gemeras e vanegoù feuret gant erminig : « Izold, eo a roas din, gwechall, ar manegoù-mañ pa zeuas eus Bro-Iwerzhon ! » a soñjas Marc'h. O sankañ a reas e-mesk delioù an doenn evit stoufañ an toull ma tremene drezañ ar skin-heol ; lemel a reas goustadik ar walenn kinklet get ur maen gwer, en doa kinniget e prof d'ar rouanez, da zeiz o euredenn. Er mare-se e oa bet ret strivañ un tammig evit silañ he biz enni ; hogen kastizet evel ma oa bremañ ar vaouez yaouank, e teuas ar walenn aes kenañ. Ar roue a lakeas, en he lec'h, e walenn e-unan. Kemer a reas ar c'hleze a verke evel un harz etre korfoù an daou garedig : boulc'het e oa a laonenn... an hini en doa lazhet ar Morc'holt e oa. E gleze a astennas e-lec'h hini Tristan, hag ez eas kuit eus al logell.

Sailhet war gein e varc'h, e c'harmas ar roue ouzh ar c'hoadour : « tec'h kuit, ha salv da vuhez mar gellez ! ».

Ur weledigezh he doa bet Izold en he c'houked : edo dindan un telt e-kreiz ur c'hoad meur. Daou leon en em ganne evit he skrapañ... Ur garm a spouron a laoskas : ar manegoù feuret gant erminig wenn a gouezhas war hec'h askre. Dihunet gant he garmadenn, Tristan a voe prim war e zreid ha, ken prim all, a dapas krog en e gleze ; nemet e verzas kerkent diouzh an dornell, e oa kleze ar roue. D'an hevelep mare, ar rouanez, diouzh he zu, a anave gwalenn Marc'h war he biz.